

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2636/2020
23.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Трифуновић, адвокат из ..., против туженог „Аутопревоз“ АД Чачак, чији је пуномоћник Љубица Мићовић, адвокат из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1116/19 од 06.02.2020. године, у седници од 23.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1116/19 од 06.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку П1 442/17 од 10.01.2019. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи решење туженог бр .../... од 02.04.2013. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на одговарајуће послове. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 357.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1116/19 од 06.02.2020. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца, поништено као незаконито решење туженог бр .../... од 02.04.2013. године и тужени обавезан да тужиоца врати на рад на одговарајуће послове. Тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 398.250,00 динара.

Против другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. важећег Закона о парничном поступку - ЗПП, и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се одређено не указује на битне повреде поступка које могу бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању које је правилно утврђено, тужилац је код туженог био у радном односу на пословима ... на аутобуској станици у ... . Побичаним решењем од 02.04.2013. године тужиоцу је отказан уговор о раду са анексима због повреде радне обавезе, односно кршења радне дисциплине, у смислу члана 179. тач. 2. и 3. Закона о раду, члана 67. став 1. тачка 2. алинеје 6., 22. и 38. Правилника о раду туженог из 2010. године и тачке 5. став 2. алинеје 3. и 5. Уговора о раду од 25.02.2002. године. У оспореном решењу наведено је да је тужилац 01.03.2013. године радио у ноћној смени, и да га је затекао ББ, запослени у фирми коју је тужени унајмио ради обављања послова обезбеђења својих објеката, како на паркингу помоћу црева у канистер истаче гориво из резервоара једног од паркираних аутобуса. Он је наложио тужиоцу да гориво врати у резервоар аутобуса, што је тужилац учинио. О овом догађају радник обезбеђења је наредног дана обавестио свог претпостављеног, а затим је он обавестио правну службу туженог. Тужиоцу је дана 05.03.2013. године уручено упозорење о постојању отказних разлога, на које се тужилац изјаснио тако што је негирао да је том приликом и на начин наведен у упозорењу учинио повреду радне обавезе или нарушио радну дисциплину. Радник обезбеђења који је пријавио тужиоца није извршио одузимање канистера и црева као материјалних доказа, нити је о томе сачинио записник и узео изјаве од учесника, како је то било прописано чланом 10. Уговора о вршењу услуга физичко-техничког обезбеђења. Тужилац се изјаснио да критичном приликом није учинио повреду радне обавезе и дисциплине које су му стављене на терет, већ је затекао и приговорио раднику обезбеђења због вршења нужде поред аутобуса, као и да је у току 2012. године тужилац био распоређен на послове са којих је разрешен радник који је у пријатељским односима са сведоком који је тужиоца пријавио. Овај сведок је на рочишту 28.08.2015. године признао наводе тужиоца.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена, поништено као незаконито решење туженог од 02.04.2013. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и тужени обавезан да тужиоца врати на рад.

Према члану 179. тач. 2. и 3. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05 ... 54/09) Закона о раду, важећег у време доношења отказног решења, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђену општим актом или уговором о раду и не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Према члану 67. став 1. тачка 2. Правилника о раду туженог, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини, између осталог противправно присвајање новца и друге имовине друштва, односно покуша изношења из просторија

или круга предузећа основних средстава, резервних делова, репроматеријала, ситног инвентара и другог материјала и имовине предузећа.

У поступку је утврђено да радник обезбеђења приликом пријављивања тужиоца није доставио материјалне доказе о учињеној повреди радне обавезе, односно није извршио одузимање канистера и црева од пријављеног радника, нити сачинио записник, што је била његова обавеза према члану 10. закљученог Уговора између туженог и фирме ТНТ Сигурност Чачак. Такође, радник обезбеђења није обавестио МУП критичном приликом, а у књигу евиденције за ноћ 01.03.2013. године прво је уписао да је смена протекла без проблема, а затим накнадно дописао „осим АА (обавештен ВВ)“. С обзиром на наведено, и да наводном истакању горива од стране тужиоца није било других сведока, правилан је закључак другостепеног суда да тужени није доказао да је тужилац учинио повреду радне обавезе односно радне дисциплине, које су му побијаним решењем стављене на терет, Терет доказивања постојања отказних разлога сноси послодавац, што произлази из одредаба Конвенције Међународне организације рада бр. 158. о престанку радног односа на иницијативу послодавца. Зато је правилно у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена, поништено као незаконито отказно решење и тужени обавезан да тужиоца врати на рад, у складу са чланом 191. став 1. Закона о раду.

Ревизијом туженог неосновано се истиче погрешна примена материјалног права, јер из чињеничног стања које је правилно утврђено произлази да тужилац није учинио тежу повреду радне обавезе, односно повреду радне дисциплине која му је отказним решењем стављена на терет.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић